

тае значи да живѣе, да въздиша значи да вѣрва, и, въ това дрѣмение, тя вижда прѣдмѣтитѣ, като въ снѣгъ, облѣчени въ една таинственна хубость. Но тѣзи мечти скоро исчезватъ; тя скоро разбира че се храни отъ химери, че брой нищожеството за вѣчностъ. Тя се вълнува, тя бѣга отъ свѣтътъ и отива въ уединението, търси людиегѣ, търси сама себе си, послѣ па бѣга: тя исчерива науката, работата, удоволствието: за да потуши беспокойствията на желанието, тя се впуска въ наслажденията и, както казва Фаустъ, въ наслажденията тя скърби за желанието. Подобно на онѣзи мечтатели отъ срѣднитѣ вѣкове които се стараѣтъ да извършватъ невъзможни работи, тя се истопява въ дирението на непознатото: но тѣ понѣ умирахъ въ мечти, и по нѣтътъ си пожънвахъ нѣкои полезни истини; но досадата е едно беспокойно и бесплодно зло което се вълнува безъ да произвежда, до деньтъ когато, раздражена отъ челоуѣцитѣ и нѣщата, тя се прѣобръща на размиренъ духъ. Манфредъ замѣства Рене.

Има единъ естественъ размиренъ духъ у челоуѣкътъ който се развива въ дѣтинството на особитѣ и обществата Дай му нѣкои удовлѣтворения, и той се умирява; потуши го, и той утихва. Понѣкога той е добъръ и полезенъ, когато се въдушчевлява отъ велики страсти — отъ отечестволюбието, отъ религиозното чувство, отъ искренната любовъ за свободата. Но размирний духъ който се ражда отъ уморяванието на умътъ, отъ досадата на животътъ, отъ празднатата на вѣрванията и отъ слѣпото възбуждане на страститѣ е едно